

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/19/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817209739
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3817209739.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu: X. F., nar. XX.X.XXXX, bytom S. T. X/ X, Z., proti žalovanej Slovenská sporiteľňa, a.s. so sídlom Tomášiková 48, Bratislava, IČO: 00151653, zastúpenej AK JUDr. Marek Hic, s.r.o., so sídlom P. O. Hviezdoslavova 10 625/23 B, Martin, IČO: 36865036, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 5 894,19 eur a o zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 500,- eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 20. februára 2020 č. k. 16Csp/101/2017 - 250 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 20. februára 2020 č. k. 16Csp/101/2017 - 250 súd prvej inštancie konanie sčasti o určenie, že úver zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 7.8.2008 je bezúročný a bez poplatkov zastavil. V prevyšujúcej časti žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že úver zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 7.8.2008, uzavretej medzi žalobcom a žalovanou je bezúročný a bez poplatkov a zároveň vydania bezdôvodného obohatenia vzniknutého z uvedenej úverovej zmluvy vo výške 5 894,19 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 15.8.2014 do zaplatenia ako i zaplatenia finančného zadostučinenia vo výške 500,- eur, zamietol. Žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že súd ako prvoradú riešil v konaní otázku, či žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný resp. nie. V konaní bolo medzi sporovými stranami nesporné, že na základe uzavretej zmluvy o splátkovom úvere z 7.8.2008, ktorý bol poskytnutý žalobcovi a jeho manželke M. F., bol poskytnutý bezúčelový spotrebný úver vo výške 200 000,- Sk, ktorý úver sa zaviazal žalobca spolu s manželkou splácať v splátkach po 3 427,- Sk, čo predstavuje v prepočte 113,76 eur, pri počte splátok 119, počnúc 20.9.2008, pri konečnej splatnosti úveru dňa 20.7.2018. Podľa názoru súdu v danom prípade predmetnú zmluvu je potrebné v zmysle § 1 ods. 2 a § 2 Zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch považovať za spotrebiteľský úver a zároveň za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 23 a) ods. 1, 2 Zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, v znení platnom v čase uzavretia uvedenej zmluvy, pričom platí, že na záväzky zo spotrebiteľskej zmluvy je potrebné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka (§54 citovaného zákona) a tým je i ustanovenie o premlčaní. Preto sa spravuje premlčanie takéhoto dlhu podľa názoru súdu v danom prípade v zmysle § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. V tej súvislosti súd poukazuje na tú skutočnosť, že v danom prípade sa žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré podľa jeho vyjadrení vzniklo v súvislosti so zaplatením jeho splátok v období od júna 2013 do júla 2014 a v auguste 2014, kedy doplatil naraz sumu 4 082,82 eur. Podľa názoru súdu žalobcovi začala plynúť dvojročná subjektívna i trojročná objektívna lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia dňom,

kedy zaplatil žalovanej splátky nad rámec poskytnutého úveru, čo bolo podľa jeho tvrdení v období jún 2013 až august 2014, pričom podľa názoru súdu muselo byť žalobcovi už v deň zaplataenia týchto finančných prostriedkov nad rámec poskytnutého úveru zrejme, kto sa na jeho úkor obohatil a tiež, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, keďže uvedenú zmluvu považuje za bezúročnú a bezpoplatkovú, resp. neplatnú, na základe čoho potom dvojročná premlčacia doba uplynula v prípade zaplataených jednotlivých splátok v období od júna 2013 - júl 2014 uplynutím dvoch rokov od uvedenej doby. V prípade zaplataenej poslednej splátky v auguste 2014 vo výške 4 082,82 eur, dvojročná premlčacia doba uplynula v auguste 2016, a keďže žaloba bola podaná na tunajší súd až dňa 20.6.2017 súd považoval žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu za premlčaný, a preto súd podanú žalobu s poukazom na § 100 Občianskeho zákonníka v celom rozsahu zamietol. Súd sa v danom prípade nestotožnil s názorom žalobcu, že v danom prípade platí 10 ročná premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže súd v zmysle vyššie uvedeného zmluvu neposúdil ako neplatnú, a to v tej súvislosti, že by bola uzavretá v rozpore so zákonom, preto na strane žalovanej nemohlo ísť o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Predmetný úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Podľa názoru súdu predmetná zmluva obsahuje všetky náležitosti tak, ako je uvedené v § 4 Zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy tým, že pre posúdenie platí rozsudok Súdného dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Preto s poukazom na všetko uvedené súd zastáva názor, že v danom prípade ani nevzniklo bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, či už z dôvodu neplatnosti uvedenej úverovej zmluvy, resp. z dôvodu, že by danú zmluvu bolo potrebné považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú v zmysle § 4 ods. 3/ citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch, preto i s poukazom na uvedené podanú žalobu zamietol. Pokiaľ ide o nárok na finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur, súd žalobu v tejto časti zamietol ako nedôvodnú, pretože žalobca dôvody pri priznanie finančného zadosťučinenia nepreukázal a tento uplatnený nárok ani nijak bližšie nezdôvodnil. Podľa názoru súdu nárok na priznanie finančného zadosťučinenia nevyplyva automaticky z porušenia práv spotrebiteľa, spotrebiteľ musí preukázať základné predpoklady úspešného uplatnenia nároku, čo v danom prípade splnené nebolo, preto súd žalobu v tejto časti ako neopodstatnenú zamietol. O trovách konania sporových strán rozhodol súd v zmysle podľa § 255 ods. 1, 2 , § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 veta druhá C.s.p..

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie eventuálne zmenil rozsudok v napadnutom rozsahu tak, že jeho žalobe vyhovie. Poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/280/2014, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy bola aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová, výška, počet a termíny splátok sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 245/2010. Ďalej odkazoval na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/104/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/187/2018, Krajského súdu v Nitre zo dňa 20.07.2017, sp. zn. 7 Co/53/2017 , Krajského súdu v Trnave zo dňa 15.05.2017, sp. zn. 23 Co/815/2015, Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.08.2017, sp. zn. 15Co/10/2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26.09.2017, sp.zn. 13 Co/208/2017. Vyslovil svoj názor, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje nesprávne vypočítanú RPMN a taktiež neuvádza presne, jasne a zrozumiteľne predpoklady pre výpočet RPMN, má nesprávne uvedenú výšku priemernej úrovej miery z úverov podľa Národnej Banky Slovenska (ďalej len NBS) v čase uzatvorenia zmluvy. V žalobe taktiež uviedol neprijateľné zmluvné podmienky a to: vyhlásenie spotrebiteľa v zmluve, že sa oboznámil s Úverovými podmienkami, Všeobecnými úverovými podmienkami a sadzovníkom, ustanovenie, podľa ktorého zmluvné vzťahy, vyplývajúce z úverovej zmluvy sa riadia Obchodným zákonníkom je neprijateľné , spracovateľský poplatok, rozhodcovská doložka . Vo vzťahu k premlčaniu uviedol, že súd súd nesprávne konštatuje, že „podľa názoru súdu muselo byť žalobcovi už v deň zaplataenia týchto finančných prostriedkov nad rámec poskytnutého úveru zrejme, kto sa na jeho úkor obohatil a tiež, že došlo k bezdôvodnému obohateniu". Od tohto dátumu počítá subjektívnu aj objektívnu premlčaciu dobu. Toto vyjadrenie a konanie súdu pokladá za absolútne neprijateľné, nakoľko o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel až po doručení listu z Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky(ďalej len MSSR), čo bolo približne v máji 2017. V tomto prípade nemohlo dôjsť k uplynutiu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby tak, ako uvádza súd, nakoľko o bezdôvodnom obohatení som sa dozvedel v máji 2017 a žaloba bola podaná v júni 2017.Podľa § 110 Občianskeho zákonníka ods. 2 nemohlo dôjsť k premlčaniu splátky z júla a augusta 2014. Z toho vyplýva, že opäť došlo k nesprávne posúdeniu súdu, čím dospel nesprávne záveru. V tejto veci ďalej

poukazuje na rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie číslo SK/0843/99/2013 zo dňa 19.3.2013 a číslo SK/0207/99/2014 zo dňa 24.3.2014, ktorým bola žalovanej uložená pokuta vo výške 2000 Eur resp. 10000 Eur pre používanie neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách a používanie nekalých praktík pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv. Po uložení pokuty mal upustiť od takéhoto konania. Nakoľko k tomu nedošlo, bola mu udelená pokuta vo výške 28000 Eur za porušenie povinností v oblasti ochrany finančných spotrebiteľov viacerými použitiami nekalej obchodnej praxe. Jedná sa o rozhodnutie Národnej banky Slovenska číslo NBSI-000-030-878 zo dňa 28.5.2019. Vzhľadom k uvedenému treba konštatovať, že sa jedná o úmyselné konanie žalovanej s cieľom bezdôvodne sa obohatiť. Z toho dôvodu je potrebné na predmetnú zmluvu aplikovať 10 ročnú premlčaciu dobu.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

5. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

6. Odvolací súd sa stotožňuje s posúdením námietky premlčania.

7. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 26Cdo/785/2011 vzhľadom na totožnú právnu úpravu § 107 Občianskeho zákonníka aplikovaného v danej veci s českým Občianskym zákonníkom, podľa ktorého: „Pro počátek subjektivní promlčecí doby podle § 107 odst. 1 ObčZ je v případě bezdůvodného obohacení získaného plněním z neplatné smlouvy rozhodující vědomost oprávněného o těch skutkových okolnostech, z nichž lze dovodit, že smlouva, z níž bylo plněno, je neplatná. Není přitom významné, zda oprávněný má takové právní znalosti, aby byl subjektivně schopen posoudit uvedené skutkové okolnosti a zjistit, že smlouva, podle níž plnil, neplatná skutečně je.“

8. Najvyšší súd ČR ďalej v rozsudku sp. zn. 28 Cdo 3166/2009, dospel k záveru: „Pro počátek běhu dvouleté subjektivní promlčecí doby pro vydání plnění z bezdůvodného obohacení je rozhodný den, kdy se oprávněný skutečně dozví o tom, že došlo na jeho úkor k získání bezdůvodného obohacení a kdo je získal. Vyžaduje se skutečná (prokázaná) vědomost oprávněného a tedy nepostačuje, že měl možnost se potřebné skutečnosti dovědět i dříve. Touto vědomostí přitom ustanovení § 107 odst. 1 obč. zák. nemíní znalost právní kvalifikace, nýbrž skutkových okolností, z nichž lze odpovědnost za bezdůvodné obohacení dovodit“ (obdobne napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 29. 3. 2007, sp. zn. 33 Odo 528/2006, ze dne 27. 3. 2007, sp. zn. 33 Odo 306/2005).

9. Ďalej poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/67/2011, podľa ktorého: „Oprávněný sa dozvie o vzniku bezdůvodného obohacení a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdůvodného obohacení, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdůvodného obohacení a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávněný dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné.“

10. Ďalej odvolací súd odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28Cdo/685/2011, v ktorom sa uvádza, že „Pokud tak žalobkyně z důvodu právní neznalosti neučinila a svého práva se začala domáhat až po té, co byla na právní stránku věci upozorněna kontrolním závěrem NKÚ, nemůže to mít vliv na její presumovanou vědomost (v souladu se zásadou neznalost zákona neomlouvá) a tedy ani na počátek běhu subjektivní lhůty ve smyslu § 107 ods. 1 Obč. zák.“.

11. Vyššie citovaná judikatúra teda začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty objektivizuje vedomosťou o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť bezdôvodné obohatenie. Iba takto chápaný začiatok plynutia premlčacej lehoty možno dokazovať.

12. Na základe uvedených judikovaných úvah dospel odvolací k záveru, že ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyžaduje pre učenie okamihu plynutia subjektívnej premlčacej lehoty nie znalosť právneho posúdenia (kvalifikácie), ale znalosť skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie dovodiť a na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia.

13. Tvrdenie žalobcu, že sa o bezdôvodnom obohatení žalovanej na jeho úkor dozvedel až z listu MS SR, ktoré mu poskytlo právne posúdenie úverovej zmluvy, relevantné byť nemôže, pretože žalovaná v takom prípade nemá možnosť obrany. Napokon je zrejmé, že žalobcu musel nejaký dôvod, skutočnosť (predstava o tom, že platí viac, ako mal) motivovať k tomu, aby sa obrátil na ministerstvo s požiadavkou preskúmania zmluvy.

14. Žalobcovi už v čase, keď uhradil splátku, ktorou poskytol žalovanej čiastku vyššiu, než bola poskytnutá istina, boli známe všetky rozhodné skutočnosti, na základe ktorých mohol a mal uplatniť svoje právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Uvedené právne posúdenie je súladné s názorom súdnej praxe, že každý z jednotlivých samostatných nárokov sa premlčuje samostatne (R 9/1986).

15. V danej veci sa žalobca domáha vydania úhrad odovzdaných žalovanej od júna 2013 do augusta 2014. V období platenia úhrad žalobca mal vedomosť o všetkých skutkových okolnostiach potrebných na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. V danej veci dvojročná subjektívna premlčacia lehota uplynula v prípade poslednej splátky najneskôr v auguste 2016. Žaloba došla súdu dňa 20.6.2017 t.j. po uplynutí dvojročnej premlčacej lehoty. Pre premlčanie v prípade subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty postačuje uplynutie jednej z nich. Preto nie je v tejto veci potrebné, ani dôvodné skúmať uplynutie objektívnej premlčacej lehoty. V predmetnej veci sa žalovaná dovolala premlčania dôvodne, súd preto nemôže právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia žalobcovi priznať, a to aj v prípade, ak by právo bolo dané, preto rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá, je správny.

16. K námietke o potrebe posúdenia konania žalovanej ako úmyselného z dôvodu označených rozhodnutí správnych orgánov, odvolací súd predovšetkým uvádza, že predmetné rozhodnutia sa týkajú skutkovo iných prípadov. V prípade rozhodnutia SOI zo dňa 19.3.2013 SK/0843/99/2013 spotrebiteľ od zmluvy odstúpil a predmetom posudzovania bol zaplatený poplatok za správu úveru a spracovateľský poplatok. V prípade rozhodnutia Národnej banky Slovenska číslo NBSI-000-030-878 zo dňa 28.5.2019 bola pokuta uložená žalovanej za uvedenie nepravdivej informácie spotrebiteľovi vo vzťahu k hlavným znakom produktu, ako sú zloženie, dostupnosť a možnosti jeho využitia, poskytnutie nejasným spôsobom podstatnú informáciu o podmienke poskytnutia základného bankového produktu, poskytnutie nejasným spôsobom podstatnú informáciu o podmienke poskytnutia základného bankového produktu a pod.. Navyiac všetky spomínané rozhodnutia boli vydané až po uzavretí spornej úverovej zmluvy zo dňa 07.08.2008 a po prijatí úhrad od žalobcu (naposledy v auguste 2014), preto nie je možné z týchto dôkazov vyvodzovať úmyselné správanie žalovanej (v zmysle, že by v čase uzavretia úverovej zmluvy z označených rozhodnutí správnych orgánov žalovaná prinajmenšom vedela, že sa bezdôvodne obohacuje na úkor spotrebiteľa, pretože používa voči spotrebiteľovi už konštatované ustanovenia zmluvy rozporné s vtedajším právom). Úmysel treba preukázať. K preukázaniu úmyslu skutkovými okolnosťami zistenými z vykonaných dôkazov v konaní nedošlo.

17. Z dôvodu zisteného premlčania požadovaného nároku sa odvolací súd už nezoberal vecnými námietkami odvolateľa.

18. Podmienkou pre priznanie práva na primerané finančné zadostučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde. V danej veci žalobca na súde úspešný nebol. Jeho žaloba proti

žalovanému o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia bola zamietnutá. Preto mu nemožno priznať právo na primerané finančné zadosťučinenie.

19. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za dôvodné, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

20. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

21. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

23. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, a preto jej v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplynuli žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovanej v zmysle § 251 C.s.p., preto odvolací súd rozhodol, že jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

24. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).